

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

SZÉKESZTŐI SZÁLLÁS:
Ó-vár Víz utca, 231. szám, első emeletben

Megjelen e lap hetenkint kétszer, u. m. Vasárnap és Csütörtökön. Ára évnegyedre 3 ft
o. é. Hirdetési ár: soronként 7 kr, s minden hirdetés után 30 kr bélyegdíj. Előfizetés s hirdetés a ki-
adó-hivatalnál kezeltek.

KIADÓ-HIVATAL:
Középutca, STREIN J. könyvkereskedése.

Eln. sz. 29.

Hirdetmény.

A magas cs. kir. belügy-miniszteriumnak f. év február 6-kán 1080/M. J. szám alatt kelt kibocsátása következtében, s függelékül az 1859 június 30-rol 204/f. p. i. szám alatt kibocsátott itteni hirdetvényhez a tized-bejelentések benyújtására eredetileg 1859. december végéig kitűzött határidő (bejelentési határidő) folyó év június végéig hosszabbított meg, még pedig oly hozzáadással, hogy minden ezen meghosszabbított zárható eltelte után benyújtott bejelentések csakis a bejelentők költségén fognak utólagos tárgyalás alá vétetni.

Nagy-Szeben, március 8-kán 1860.
A cs. k. földterhermentesítési pénzalapi igazgatóság.
Lebzeltern s. k.

Nemzeti színházunk megalapítása ügyében. Midőn eze-
lőtt négy hónappal Muzeum-egyletünk alakulási ünnepét ül-
tük, s hazámiai azon csekély szolgálatokért, melyeket nekem, mint indítványozónak, ez ügyben szükségesekppen ten-
nem kellett, irányomban rokonszenveket és bizalmukat, ér-
demfelett megismerő modorban nyilvánították: az elismer-
ést megköszöntem, de a méltánylás nem érdemelt bizo-
nyítványait elhárítottam magamról, a dícsőséget a hazafiak
egyetemes érdembérének, tulajdonának vallám, a koszoru-
kat a diadalmasodott ügy oltársámolyához tevém, a ma-
gam személyére nézve csak azon egy megtszítetést kötv-
vén ki, sőt esengőleg kérvén, hogy ha nem sokára ismét
mintegy más nemzeti nagy ügy koldusa, hazámiainak ajta-
ján kérséssel kopogtatok, hidegen el nem utasítsanak, hall-
gassák meg kéresem, segítsék fel az ügyet, melynek ne-
vében honfitársaimhoz folyamodom.

Ime hazámiai, hazám lelkes leányai! az alkalom itt
van, kérelmemmel megjelentem. A művészet és nemzeti mű-
veltség számára koldulok. Nem nyugtalan viselkedés s indit-
ványozási szeszély — szigorú kötelesség téteti ezt velem.
A sors hozta úgy, hogy ezzel is nekem kelljen hazámiai-
nál alkalmatlankodnom. Az 184 $\frac{1}{2}$ -iki országgyűlés, e haza
egy szép és reményekben gazdag szellemiszülöttét — az
erdélyi magyar nemzeti színházat — bizta volt
egy bizottsággal együtt az én gondviselésre; a nemzeti
buzgóság híven ápolta szülöttét ama szomorú emlékű na-
pokig, melyek a többek közt ezt is árvaságra juttatták. Az
árva 1850-ben törvényes gyámlóinak segélyt kérte; én
és társaim meghallók szavát, kérséssel folyamodtunk a kor-
mánynak, hogy elismervén hivatali állásunkat, engedje meg
felsegítésére mehetnünk. És a kormány igazságos volt ké-
rünket megadni. Így gyámloltgattuk napjainkig.

Tizenhat éve már, hogy ez intézet sorsa felett, hazánk
akkori törvényhozóinak drága bizalma folytán, e bizottság

örkődik, s minthogy át van hatva azon meggyőződéstől,
hogy ez intézet nemzeti műveltségünk egyik tényezője, elu-
tasíthatatlan feladatának vallja arra munkálni, hogy sorsa egy-
kor állandóan biztosítva legyen.

Miképpen lehetséges e biztosítás: e kérdés iránt té-
jékozza hazámiait az alább következő „Felszólítás”,
mely az országos színházi bizottság nevében, a napokban
gyűjtőül kijelölt hazafiakhoz több száz példányban kikül-
dött, hogy az e lapban is nyilvánosság elé, a két haza
olvasó közönségének tudomására hozassák, jónak s szüksé-
gesnek láttam.

Hazámiai! Három hazai intézetünknek — melyek
félszázaddal ifjabbak ennél — Isten kegyelméből s hazánk-
fiainak áldozatai következtében, fennmaradása nagy részt
biztosítva van: hát e legelső, legrégebbi és fontosságban
bármelyikkel versenyző, várjon-e még tovább is megalapi-
tása nagy pillanatára? Ne halasztsuk tovább e kérdés meg-
oldását. Azon nemes érzelmek, melyek az igaz magyar
szívét nemzeti intézetei iránt hevítik; azon szent emléke-
re, melyeket fennebb érinték, s mindenek felett nemzeti jö-
vőnk biztosításának drága és szent érdekére kérem hazám-
fiait, engedjék szívükhöz jutni e felszólítás szavait, ér-
telmüköz annak mindenben ki nem fejezhető érveit, s tegyék
lehetővé azt, hogy e hazának nem sokára ismét egy ünnepe
legyen, melyen a haza művészei egy megdicsőítve le-
gyen, mint volt Muzeumunk alakulási ünnepén a tudomány.
Gróf Mikó Imre.

Felszólítás a Kolozsvárt létező erdélyi nemzeti színház
jövőjének biztosítása ügyében. Közműveltség közintézetek nél-
kül, erős és boldog államlet közfelvilágosodás nélkül nem le-
het. Ezek, mint lelek a testre — és viszont — oly kölcsön-
sen hatnak egymásra. A színházak pedig a közműveltség terje-
désének legsikeresebb eszközei; de céljuknak csak úgy felelnek
meg, ha létük szilárd alapokon nyugszik, melyek nem egyebek,
mint az érdekelt nemzet azok iránti erős és mély rokonszenve,
s e mellett elegendő tőke-alap. A színházak ez üdvös hatásá-
nak élénk érzete kezdeményeztette eleinkkel félszázaddal ez-
előtt Kolozsvárt színi előadások rendezését s később állandó
színház építését. E felhívás és meggyőződés eredménye volt az,
hogy ez ügy honfitársaink keblében a szükség- és körülmé-
nyekhez képest mindig rokonszenvre és pártolásra talált. A
színházi országos bizottság, melyre ez ügynek vezetése 1795
óta bízva van, ha valami jót e tekintetben tenni akart, mindig
bizton számíthatott a felvilágosultabb közönség nemes szívi
gyámoltására. Nem rég mult el azon idő, midőn a hosszas
használat miatt elpusztult könyv- és ruhatár gyarapítására, úgy
a már régóta igényelt öltöző-, próba-, festő- és tanuló-szobák,
szertár és más melléképületek előállítására tetemes pénzért
kellett egybegyűjteni; a hazafiak és honleányok, felsőbb enge-
dély folytán, felszólítván, tíz éves részvények alapján a kel-
lő költséget a bizottság rendelkezése alá bocsátották. E tíz év-

nek már első fele előtt, könyv- és ruhatárunk tetemesen gya-
rapult, az érintett melléképületek létesültek, a színház fenntar-
tására, tűz elleni biztosítására s belső kényelmekre is némi
összegecske fordított, e fölött a halaszthatatlanul szükségelt
építkezések bevégezése után a működő társulatoknak is adatott
egy pár ezer forint évi segélyezés. Most már az idő és közvé-
lemény új szükségeket hozott előtérre, új igények kielégítését
követeli; melyek halaszthatatlanná tették azt, hogy ezen polgá-
rosító hatású s nemzeti fennmaradásunkkal szoros kapcsolatban
álló közintézet jövője ne csak öt vagy tíz évig tartó hazafiú ál-
dozatra, hanem — a mennyire emberileg így szólhatni — örök
állandóságot biztosító alapokra fektessék; miket ne ingason
meg a részvény-évek kitélése, ne az ide hátrább netalán beáll-
ható közöny, ne még kilátásban levő vagyoni elgyengülésünk
is. Ez pedig egyedül a czéllal mérték-arányban levő tőkének
készpénzben, értékpapirokban vagy kötelezvényekben össze-
tevése által elérhető. S tán nem csudálunk, azt állítván, hogy
erre a legalkalmasabb idő éppen a jelenvaló, midőn a folya-
matban levő urbér-kárpótlási papirokból mindenki áldozhat va-
lamit. Másfelől a közvélemény is sokszorosan és elég hangosan
nyilatkozott és követeli folyását, hogy a színházi országos bi-
zottság ez intézet szellemi irányára az eddiginél nagyobb befo-
lyást gyakoroljon, az előadásokat legalább az év bizonyos ré-
szére állandósítsa, s a színházát azon magasb czélok és rendel-
tetés felé, melyre az már eredetileg alkotva volt, egy lépéssel
megint közelebb vigye.

A bizottság az idő intő, a közvélemény sürgető, a kö-
rülmények és viszonyok tanácsadó szavát hallja, kötelezettsé-
gét s a sürgetők tiszteletré méltó indokait ismeri, az utolsókat
osztja, s állásából folyó kötelességének ismeri megtenni mind-
azt, a mit a fenforgó czélok és érdekek fontossága parancsoló-
lag igényel; de erre csak azon esetben lehet képes, ha a köz-
önség által hathatósan gyámoltatik. És éppen ennek buzgó
kérése tárgya e felszólításnak. Honfui szíves bizalommal kér-
jük t. i. mindazokat, kiknek a nemesb értelemben polgárosod-
ás és nemzeti nyelvünk művelődésének ügye lelkükön fekszik:
legyenek szívesek e hazai közintézetet egyfelől erejük és buz-
góságuk, másfelől a fenforgó czélhoz mért áldozataikkal segít-
ni, s önkéblőnek nemesebb ösztönét követve, tegyenek e czél-
ra a mit tenni képesek; a bizottság a begyűlendő összegről,
valamint annak az adakozók czélja szerint használásáról annak
idejében a közönséget számadásilag értesíteni kötelességének
tartandja.

Kelt Kolozsvárt, február 28-kán 1860.

Az erdélyi orsz. nemzeti színházi bizottság nevében:
Gr. Mikó Imre m. k. elnök.
Groisz Ferdinánd m. k. jegyző.

(D) Szemle. Sokszor megtörtént, hogy valamely előttünk
álló tárgy vagy tény szemlélete, emlékeztet minket valami
homályos multra, s úgy rémlik, mintha azt a mi figyelmünket
magára vonta, valaha még láttuk volna, mintha valamely tény

MARI.

Beszély, id. DUMAS után D. D.

I.

Egy katonatiszti reggeli.

Julius 4. 182...

Ezredünk ez órában a Válsins kormányzó-
ság egy kised és ronda falujában állomásoz,
hol a romladozott kalibák közt (melyek a
zsidókhoz tartoznak) egy diszes uri lak ta-
lálható, tágas kerttel, s egy csoport mellék-
épülettel, melyeket gazdasági épületeknek
tartanak; ezek közül némelyek el voltak fog-
lalva a felügyelő és a tulajdonos főbb cse-
lédsége által, mások bérbe voltak adva kor-
mányzósági hivatalnokoknak; némelyek ezen
hivatalnokok, sőt cselédek közül is a tulaj-
donos engedély nélkül kiadták irgalmatlan
áron ezen házakat tisztjeinknek, ők magok
elbuzdóva az említett szurtos vislókba, me-
lyeket a zsidók engedtek át nekik sokkal
magasabb árban, mint a hogy ők bírták; míg
magok nem tudom hová, tán a fészerbe men-
tek fekhelyre a csirkék és varjak, vagy az
istállóba a lovak és tehenek közé.

A falu elég magas hegy ormán fektült,
mely kupalakúg állott nagy térség köz-
pén, mely körös körül messze kiterjedt,
végig csergedve egy kanyargó patakot, s
behintve folyó fenyűbokrok komor zöldjével.

A helység egy szigetre látszott építve
lenni, melynek ingó hullámai július s au-
gusztus tájt a fehér gabnaszállak jelképe-
zék, mintegy odacsapkodva partjaihoz. A kas-
tély mögött, melyről beszélünk, a távol lát-
határon komor hosszú vonalt különböztetheti
meg, ezek az osztrák határszéli havasok.

Jobbra a rónaság több mértföldre kiter-
jed, s helyével-közül mint megannyi madár-
sereg, mely pihen s magát melegíti a nap-
sugarán, házesorportozatok láthatók, melyek
együtt egy kis helységet képeznek saját

névvel, melyet már onnan tíz mértföldnyire
sem ismernek.

Balra nagy hegység emelkedik, uralkod-
va a rónaság felett, s azon halom felett is,
melyre építve van az általunk alakjára s fe-
vésére nézve már leirt falu. Amaz erdővel
van borítva tetejéig, szent erdőségnek
nevezik, mert helyi monda szerint ezen orom-
ra épült a legelső keresztény kápolna, mely
mint mondják az első keresztények üldözé-
sekor fennállott.

Végre a szemben levő részen a kastély
bejárásánál nem volt sem gunyhó, sem falu,
csak is a buja rétség, s a patak vizére épít-
tett malmok. E patakot két tó alakult nyár-
faktól szegélyezve, melyeknek ezüstszínű le-
velei bájosan rezegetek, midőn a szellő len-
gedezteté a fák hosszú sorát.

Ezen tavaktól fél verst-nyire két sirhalom
emelkedik harmincz lépésnyire egymástól,
ezeket: „a két testvér sirja”-nak nevezik.

A vidék lakóinak előadása szerint ez el-
nevezés onnan eredett, mert valóban e pár
halom végszállásul szolgált két testvérnek,
a kik heves viadal közt egymást megölték egyi-
kük nője miatt, ki vértfövenyleg hűtlen lón
férjéhez.

És a hagyomány nem áll meg itt, de ösz-
szeszarva a képzelgést a valóval, elbeszéli,
hogy azon kegyetlen párhaj évfördulati nap-
ján, vagy inkább éjjelén, mindketten kiszál-
nak sirjokból, s egymást újból marczangol-
ják éjféltől kezdve reggelig.

Ugyanezen helyen tanuja voltam egy pár-
viadalnak, melynek részleteit szándékozom
előadni.

Már egy éve mult annak, hogy e párvi-
dal megtörtént, és mégis én csak egy szót
sem szoltam arról ekkor naplóban.

Mitsem tesz! nem mondtam-e hogy nincs
kiadásra szánya a mit írni fogok? Nem, ez
csak egy elgondolkodás ifjú koromban agg-
korom részére. Olvasva majd ezen lapokat
tíz, husz, harmincz év múlva, ha tíz, husz,
harmincz év múlva még élek, meglehet sze-

rencés leszek újra fellelni lelkemben a mul-
takat érzelmek, felmelegíteni a holt emlékeze-
teket, s bejárni újra tavaszkorom virágos
utait, viruló ligeteit!

Údv az agg kornak! ez is oly szép aján-
dok mint az ifjuság. Szerencsétlenségre nem
tudjuk minő árt adunk az Istennek azért,
hogy minket azzal megajándékoz.

Téhat ezelőtt egy évvel, éppen július
4-én 182*-ban ezredünk több tisztje összejött
az ezredesi segéd névnapjára.

Azon perczben, midőn asztalhoz kelle ül-
ni, az ezredes oda küldte, kerestetve a ház
urát.

— Urak! — monda ez — nem lehet
sem valami fontos, sem hosszas ügy, mert
éppen ma reggel vettem az ezredes paran-
csait. Üljenek önk asztalhoz és egyenek,
nem várvan engem, mert a reggeli kész; önk
megölnék bosszúsággal szakácsomat, ha meg-
engednék, hogy meghüljenek vagy elszárad-
janak az ételek.

A fiatalok megígérték, hogy tíz percz
mulva asztalhoz ülnek, ha addig az ezredesi
segéd vissza nem jönne.

A szakács kikérdezte azt felelé, hogy
ő jót áll a reggeliért, ha ura nem lépi túl a
tíz percznyi határidőt, s az ezredesi segéd
távozott, szavára fogadván, hogy visszatér
mihelyt lehet.

Várva a segédre, s a tíz perczet is el-
töltendő, mely mindig hosszú idő, ha egy
várva várt ebédet előz meg, a katonatisztek
elkezdtek beszélteni az őrseg sokféle bot-
rányos kalandjait, mialatt a szolga, Koloff,
tisztogatott a szomszéd szobában, s előkészíté
a játék és kártyaasztalokat, azon előrelátás-
al, hogy csakis a játék, és pedig egy dű-
hös játék az egyedüli gyönyör, mely nem
tetszik izetlennek egy jó reggelizés után, hol
mindenki azzal biztatja magát, hogy jól os-
trom alá veheti azt, ki legjobban evett s leg-
többet ivott. Ezen elbeszéléstől megismer-
jük a szegény katonatisztek hős tetteit, kik-

nek némely állomásaikon csakis a bor és
vendégség adnak némi szórakozást.

A tizenegyedik perczben asztalhoz akar-
tak ülni, midőn a szakács azon nyilatkoza-
tára, hogy még öt perczig minden nagyobb
kellemetlenség nélkül lehet várakozni, újabb
időhaladék engedtetett a távollevő részére.

A tizenegyedik perczben az, kire vára-
koztak, az ajtóközéből állt.

Hangos kiáltás hallatszott:

— Eljen Mikaelovics Andrey!

— Eljen! igen urak eljen! — felelt amaz
— de az asztalnál, s a kézben pohárral ki-
áltunk eljént. Asztalhoz, asztalhoz!

Mindenki helyét elfoglálá, s azon perczben
a manóvirozás bármily fontos volt, végre
lön hajta.

— És most minden fecsegés nélkül —
szóla Stamm alhadnagy — felvilágosíthat-
ón arról mikaelovics Andrey, hogy
mi volt az ezredesnek oly sürgős mondani
valója?

— Kétségen kívül, és én annál öröme-
sebb elmondom azt önknek, mert ha ez uj-
ságot nem tudatnám, önk meg tudná azt
mihelyt innen elmenne, vagy tán még itt
létök alatt is: egy új tiszt érkezett ezre-
dünkhöz az őrsegtől, ki azért jött, hogy be-
töltsen az ürességben levő századosi állomást.

— Neve? — kérdé két három szózat.

— Zodomirszki hadnagy.

— És mikor érkezik meg? — kérdé
Belayef őrnagy.

— Megérkezett, láttam őt az ezredesnél,
ki éppen azért hivatott, hogy neki bemutasson.

— Milyen szabású férfi? — kérdé a fia-
tal zászlótartó Naletoff.

(Folytatjuk.)

most egészen ismételtetnek előttünk. Felkeresve emlékeztünkkel a múltat, úgy találjuk, hogy nem ugyanazon dolog áll előttünk, de a múlt és jelen látvány közt tagadhatlan hasonlatokat találunk.

Ugy vagyunk a mostani európai kérdésekkel: szinte észszelvésszerű otykor belemerült képzelődésünk, ha vajjon 1859-et vagy 1860-at kell-e írniuk lapunk homlokára.

Akkor Szárdínia folytonosan vitakozott a lombárdi menekültek miatt Ausztriával: most hasonlóan cselekszik a velenzei compromittáltak érdekében; akkor Napoleon szintén kinyilatkoztatta, hogy a ki a háború tűzét felgyújtja, magának tulajdonítsa a következőket, de Szárdínia megtámadását hadesetnek tekinti: most szintén kimondja, hogy miután Szárdínia tulmelt a császár céljain, maga felölősségére dolgozik, azonban azt kimondja, hogy egy ausztriai intervenciót az olasz kérdésben semmi esetre elutni nem fog; akkor az „Allgemeine Zeitung” és általában az osztrák pártion levő német lapok mindenképpen mutogatták, hogy a német érdek forog kérdésben, hogy Ausztria a Poroszország közfogása szükséges, s ha az nem történik is Ausztria magárais védeni fogja Németországot, másfelől meg a liberális német lapok élénken harcoltak Ausztria ellen, megtámadva belügyeit s külpolitikáját: most szóról szóra a liberális német lapok mindent elmondanak Ausztria ellen, mialatt a többi sürget egy porosz-osztrák szövetséget, s végül az „Allg. Ztg.” értesítve hiszi magát arra nézve, hogy Ausztria egyedül hagyatva is, hisz hadseregével védeni fogja a német bundterületet, melyet a természetes határok theoriája által fenyegetve lát; akkor Szárdínia addig ingerkedett Ausztriával, míg végre ezen nagy hatalmasság méltósága kívánta, hogy csatát kezdjen, melynek vég eredményeül elveszté Lombárdiát: most ismét foly ezen ingerkedés Velence felett. Mi lesz a vég eredmény, nem tudhatni ugyan, de közel analógia áll előttünk. Akkor a liberális német lapok ajánlák Ausztriának a concessiókat Toskánában s Modenában, most ajánlják Velence feladását.

A német mellett és ellen — vélemények jellemzésére alig hozhatunk fel valami találatot, mintha az „Allg. Zeit.” márcz. 12-ke főcíkjéből egy pár tételt átvesszünk:

„Igen szomorú bizonyítvány — írja az „A. Z.” — a német politikuskok hazafiságának s előrelátásának, hogy ugyanazon szempontokból, midőn Napoleon a „természetes határokat” visszaköveteli, csak Ausztria pénzügyeiről és absolutismusáról tudnak beszélni. Az osztrák beligazgatás ellen most is folyvást folyó ingerlések s szőrszálhasogatások ezáltal mellőzve, úgy látjuk, hogy azok, kik az osztrák rendőrségi eljárást s állítólag túlzott centralisatióját naponkint pellengére állítják, nem éppen oly szabadelvű szemüvegen át nézik, az olaszországi östörténelmi törvényhatóságok összpontosítását, az alkotmány felfüggesztést, Anviti rémes halálát, a romagnai lelkész elleni gyalázatos tettüket, s a nagy népszabadító Cayenne-szabadságát stb.” Később így folytatja az említett lap: „ugy hiszszük Németországnak feladata most önmagára gondolni s határait megvédeni. Erre szükséges Ausztria s Poroszország egysege; de ez csak utópiszta marad, ha Ausztriától csak állozatot követelnek, míg ellenben ennek sarkalatos német érdekeit a Duna és Adria mellett, minden perczen készek idegen hatalmaknak áruba bocsátani. Valamint Ausztria nem kívánhatja, hogy a kormányzó herceg ezt vagy azt a minisztert elbocsássa, éppen úgy nem lehet Ausztriától kívánni, hogy Cavour urnak secundáljon, avagy Velencét áruba bocsássa. Mi megvárjuk Ausztriától, hogy Németországot a természetes határok rendszere ellen védeni segítse, de egyoldalú kötés volna Ausztria segélyt követelni mint jogot, Ausztria jogát pedig Szárdínia, Francia- vagy Oroszország lábához dobni. Es jól meg kell gondolni, hogy Ausztria legfőkébb a várakolt övedzett velencei tartományok ideiglenes elvesztését kockáztatja, ha az utóbbi év tapasztalatán okulva visszavonul, s a mig ismét előléphet, mert hogy O Magyarországot állandólag el ne veszítse Oroszország részére, az ugy Francia- mint Angol s Poroszországnak igen nagy érdekében áll, oly érdekében, melyet szívében igen sok törzsköcs magyar is bizonyosan oszt.”

Czik végén biztosítja író, hogy minden felhívások és sértő nyilatkozatok dacára Ausztria vitéz hadseregével fegyverzetten fog ott állani, hol Németország joga és érdeke meg lesz támadva.

Ezen cikk elé felvilágosítást nyújt arról, hogy magában a német nemzetiségben most a vélemények éppen ugy meg vannak osztva mint tavaly: mutatja, hogy egy részről most is az olasz kérdést a német kérdés előzményének tekintik mint tavaly, míg más részről ezen szempontot el nem fogadják, sőt akkor sem látják a német érdeket veszélyezve, ha Ausztria Velencét is feladná.

A dráma egész bonyolódása annyira hasonlít a tavalyihoz, hogy ugyanazon író gondolatai teljesen átláthatók azon.

Ujdonságok.

(Egy nevezetes családi ünnep.) Folyó hó 18-án a becsületességéről és jó kedélyéről mindenki által ismert és tisztelt legöregebb gróf Bethlen Sándor családjának 78 tagjai közül 68-an egy családi ünnepre gyűltek össze a gróf Bethlen János historiai nevezetessé 6-vári házában a báró Komény György lakásán, — ünnepre, melyben egy népes család a törzsatyának névnapját ülte meg.

A lakoma alatt gróf Thorockai Miklós, mint a családnak legidősebb tagja poharat emelt az öreg gróf Bethlen Sándorra. A kedves öreg a jelenet által, mert családjának egyszerre ennyi tagját maga körül még soha nem látta, és az egyszerű szoklat által, nagyon meg volt hatva. A mindenfelől csillámló örömkönyvek tanuskodtak, hogy az elmondott jó kívánságok nem egyebek, mint viszhangjai azon tiszta szeretetnek és őszinte tiszteltettségnek, melyet a jó öreg oly nagy mértékben megérdemelt. Már a lakoma folyama alatt gyűlekeztek a távolabbi rokonok és ismerősök, együtt ohajtván látni ezen 78 tagból álló családot, melynek legifjabb tagja alig egy pár hónapos csecsemő, legöregebb tagja pedig egy testben erős, lélekben ifjú 82 esztendősen öreg. Vannak emberek, kik millióokról rendelkezhetnek, vannak autocraták, kik milliók élete és vagyona fölött határoznak, de ezek az öreg gróf Bethlen Sándor mellett csak szegények, mert az öreg ur gazdagságának kiapadhatlan forrása

van, azon tiszteltetben és szeretetben, melyely gyermekei őt elhalmozzák. Vajha az egész magyar nemzet lett volna tanuja ezen családi ünnepnek — talán eltanulta volna e szép családtól azon szép egyetértést, mely a magyar nemzetnél szinte mindig hiányzott, és melyre soha nagyobb szüksége nem volt, mint most.

— Dózsá D. „Borokny Margit” című regénye önálló két kötetben megjelent, s Pesten Pfeifer, Kolozsvárt Stein bizománya által minden hiteles könyvtárunknál kapható. Ára a két kötetnek 2 új forint. Az előfizetett példányok az elmúlt vasárnap tétettek föl Kolozsvárra a postára, s valószínűleg ezen jelentésünk előtt már vették is a t. előfizetők.

— (Necrológ.) Gyerő monostori Kabos Anna idős Lészai Lajos özvegye folyó hó 16-án élt 53-dik évében jobb létre költözött. Az elhunytban egy derék családanya, s nemes érzésű honleány szűnt meg élni. Béke hamvaira!

— A napokban nem mindennapi jelenet foglalatokodtatá városunk figyelmét. A fellegrár oldaláról az oitani szőlőhegy tetejéről egy 4 öl hosszú, s 2 öl átmérőű szikladarab elvált, s egy reggel leindult a szőlők között, a szőlők aljában fekvő házaknak. Szerencsére az egyik szegletén gerinczen lévén fordulásában rohamra akadályozva volt, mégis 12 fordulatban mintegy 120 lépést zuhant lefelé, s a házaktól, melyeket elzúzással fenyegetett, néhány lépésre megállt.

— Mint örvendetes jelenséget jegyezzük föl, hogy a „Polgári Társalkodó” neve alatt fenálló második casinónk mind inkább igyekszik megfelelni céljának s nemesen versenyez nagyobb testvérelével. E hó 11-kén tartott évi közgyűlése nagyon népes volt s nem egy derék indítvány vált határozattá. A többiek közt elhatározatottak a több ezer kötet magyar, német, francia művekből álló könyvtár rendezése, a könyvjegyzék kinyomatása, s fizetési könyvtáraknak felállításai. A „Társalkodó” ez által részint tagjai növekedő olvasmányának igényezett eleget tenni, részint pedig azon régi határozatának adott valódi értelmet, mely szerint könyvtárát ne csak tagjai használhassák, hanem mérsékelt díj mellett, mint kölcsönkönyvtár idegenek is. — A választmányi jelentésből kitűnt, hogy a pénztár jó karban van, mindamellett, hogy a választmány ez év folytán szmos kiadást tett jótékony célokra. A közgyűlés nem csak helyeseltel e kiadásokat, hanem még e következő adományokat szavazta meg közegyetléssel: 1) Az erdélyi Múzeumra 100 forintot. 2) A magyar Akadémia palotájára 50 ft. 3) A magyar Akadémia alaptőkéjéhez 50 ft. 4) A Kazinczyalaprúnyra 25 ft. 5) A választmány fel lön hatalmazza, hogy a kolozsvári zenészeti conservatoriumot a pénztár erejéhez kepest segítse. Megjegyzendő, hogy az adományok csak a jelen évre szólnak, a jövő évben e célokra új adományokat kíván tenni derék „Társalkodónk”. E közgyűlés egyszersmind tisztújító közgyűlés volt. A többség bizalma a következő egyénekben központosult, elnök: Csulak Dániel. Pénztárnok: Magyarai Mihály. Jegyző: Tamási János. Gazda: Gegő József. Választmányi tagok: Csehi Sándor, Földesi Sándor, Gyulai Pál, Klárbec János, Kele Izrael, László József, Lugossy József, Lukács Ferenc, Popini Nándor, Sári László, Szarvadi Károly, Zachariás Antal. Könyvtárnok: Böhm Mihály.

— Székely-Udvarhely, márcz. 7. A közelebbi napokban a helybeli czehek évi számvizsgálati közgyűlése lévén, a tanácsotl küldött czezbizosság indítványa folytán, az erdélyi Múzeum-egylet alaptőkéjének gyarapítására 340 o. é. ft. lön közakarattal megszavazva és jegyzőkönyvbe iktatva, hogy ezen összeget tíz év alatt tíz részletben fizetik be. Azonban, fájdalom, a szabó-czehek jegyzőkönyv és specialis kötelezvénye dacára, 50 ft. önkényes ajánlatát utólagosan visszavonta az egyetlen Cs. L. kivételével, a ki a nemes czéla egy maga 10 ft. járult elő. E szerint a fennebbi tőke 290 ft. devalválódik. — Ugyancsak az erdélyi Múzeum-egylet tőkéjének gyarapítására lelkes polgármesterünk buzgó gyűjtése eredményeül bejött 1060 o. é. ft. ből a küldetett az első évi öslet. — A czehek szerint szervezett iteni föld és tőrsulat arra kötelezte magát, hogy a tavasz kezdetén életbe léptetendő selyem-tenyészéssel össekötött városi gyümölcsfaiskola számára a szükséges csemetéket a maga erején meghozatja. — A polgári okleveleket gróf Mikó őnmaga és báró Eötvös őmgnak a mult postával elküldöttük. — Casinónk nincs, de tán lesz. Addig is e hiányt K. J. vendéglős azon vállalta pótolja, miszerint vagy 20-féle hírlapot járát, a melyet csekély díjért az olvasó közönség használatára szolgáltat.

— A makfalvi refor. lelkész t. Silvester János ur által a helybeli templom építése végett elintézt, s általunk is említve volt makfalvi táncvigalom összesen 55 forint 50 krt. jövedelmezett a szent czéla.

— A tiszamelléki hely. hitu egyházkerület superintendense főtiszt. Apostol Pál, folyó hó 14-dikén reggeli 7 órakor élt 73, hivataloskodása 46-dik évében boldogabb létre költözött. „Viharok s szélvész közt kormányzó a reá bírt szent hajót — írják a gyászjelentésben, — s midőn már ellankadának megagott karjai, dicsőséggel omlott össze annak evezője mellett.” — Béke hamvaira!

— A „B. Hírlap” márcz. 15-én írja: „Már tegnap este elterjedt a hír, hogy a tanuló ifjúság egy része mai napon demonstratív tényeket szándékozik elkövetni. Miután ma reggel 10 órakor a tanulóknak a csapatonkénti bemenet, melyet egymásután különböző templomoknál az említett szándékkal megkísérlettek, megtagadtatott, s ők ezen intézkedésnek nyugodtan engedelmeskedtek — végre néhány százan közülük a ferencvárosi temetőbe mentek. Itt hatóság közegek által a szétoszlásra felszólítva, nem engedelmeskedtek, sőt nyugolódásokat engedtek meg maguknak, minek folytán néhány befogatás eszközöltetett. Erre szétoszlottak ugyana többiek, de mint kitűnt, csak azért, hogy a sorompón kívüli keresepi temetőbe vonuljanak s ott ismét egybegyűlve jelenjenek meg. A jelenlevő rendőrbiztos által szétoszlás és eltávozás iránt történt felszólításra nyugolódások közt itt sem engedelmeskedtek. További befogatások lőnek eszközölve, s minthogy a kihágók a rendőrség kigynyalásán kívül egyszersmind befogott társaikat is megmenteni megkísérlett, ennél fogva a rendőrkatonaság a fegyverek használatát által erőlyesen beavatkozott, néhány zavargót befogott s a többieket szétoszlatta. Ez alkalommal több sebesülésék történtek, melyek egy jelentékeny lábsérülést kivéve mind kiselb neműek. A hatóság megindította a fenytő

eljárást. A lakosság többi része ezen demonstrációkban semmi részt sem vett, s a városban a sorompókön kívüli események alatt tökéletes csend és rend uralkodott.

— A Hölgyfutár idei 28-ik száma lezároltatott, s szerkesztője ellen csendháborítási kereset indítottat, hasonló kedvetlen sorsban részesült a Delejtű.

Nemzeti színház. — Szombat márcz. 18-n „Granadaí éjtanya,” opera Kreutzertől. Az előbbi szerepfelosztással.

Vasárnap márcz. 19. „A vén bakancsos fia a huszár,” melyben Réthi és kis fia mint vendégek léptek fel, szokott szerepekben, mindketten köztetszéssel. Ilont Polakovicsné, Lidit Sch. Minka h-lyesen adták. Feltűnt, hogy Laczi szerepét most nem Komáromi adta, kit a közönség örömet látott e szerepében is.

Hétfőn 19-n „A szép juhász” ezen általunk már kárhoztatott compositiún darabban Réthi kis fia ismét kiuntette magát Pista szerepében. Réthi is sok tapsot aratott.

Politikai hírek.

— London, márcz. 13. Az alsóház tegnapi ülésében Russell lord megígérte a Nápolylyal folytatott levelezés előterjesztését; jelenet továbbá, hogy Angolország lépéseket tett, hogy Belgium, Hollandia és Németország részéről a rongykitvitel vámentességét kieszközölje. Ezután kéri Disraeli, rááll-e Russell lord, hogy Kinglake indítványa a márcz. 19-kei ülésben vitatás alá kerüljön s ezért a reformbill megvitatása elhaladjon; mire Russell l. tagadólag válaszol. Kinglake megjegyzi, hogy ez elhalasztás következeiséért a miniszterium lesz felelős; ő ugymond, megtudta, hogy savoyai követek máris készülnek Párisba menni, Napoleon császárnak hódolni, miért is szükséges, hogy a parlament hamar nyilatkoztassa ki véleményét. Russell lord erre viszonozza, hogy a Kinglake indítványát csak azért kívánta elhalasztatni, hogy a savoyai ügy a kereskedelmi szerződésel össze ne keveredjék. Pakington kijelenti Disraeli nevében, hogy nem áll, mintha a vitakozást bizalmatlansági szavazatra akarának eszközül használni; ő is ohajja különben, hogy a ház nyilatkoztassa ki véleményét Savoya iránt. Horsman a külföldi viszonyok tekintetében Russell és Palmerston lordok nyilatkozatait nem találja megnyugtatóknak. Ha a ház szilárdan kinyilatkoztatná véleményét, az — ugymond — csak a béke megszilárdítására szolgálna. Gladstone kincstárnok kijelenti, hogy a kormány nem tart a vitakozástól, csak igazót, eredménytelen vitáknak szeretné elejét venni. Minthogy azonban — ugymond — a ház a vitakozást bizalmatlansági szavazat nélkül kívánja, Russell l. másnap elő fogja terjeszteni az irományokat, s tenni is fog közléseket, melyek majd előidézik a vitakozást. Disraeli megjegyzi, hogy Kinglake indítványaának két oldala van: egyik Savoyát, a másik a miniszterek magaviseletét illeti. Palmerston l. megengedhetőnek tartja a vitakozást azon esetben, ha a ház, Kinglake indítványaának elfogadása által, bizalmatlansági szavazatot akar nyilvánítani; a mi a másik esetet illeti, Savoya ügyében a ház már eléggé kifejezte nézetét, s az e fölötti vitakozás csak arra való lehet, hogy meggyengíti a szövetséget Franciaországgal. — Ezután a papírvam megszüntetése fölött vitakoztak, a szavazásra kerülve a dolog, a megszüntetés mellett 245, ellene pedig 192 szavazat volt. — Ezután Manners téven kérdést, Russell l. feleli, hogy Cowley l. kérdést tett Párisban, mi módon fogja Napoleon császár a többi hatalmasságot Savoya bekebelezése iránt megkérdezni, s e kérdésre most várják a feleletet.

A mai Times azt mondja, hogy a nagyhatalmasságok szennvedőleges magatartása azt bizonyítja, hogy Angolországnak magának kell Savoya bekebelezését megakadályozni: a mi pedig lehetetlen.

London, márcz. 14. Az alsóház tegnapi ülésében Russell lord a ház asztalára teszi le az Olaszországra vonatkozó levelezést, mely az olasz válságnak történelmi átnézetét nyújtja s kimutatni igyekszik, hogy az angol kormány által követelt politika nem modtítá elő Savoyának Franciaország-hoz csatolását. Angolország javaslatokat tett az olasz ügyek megoldása végett s nem ijedt vissza az ezen politika iránti felelősségtől, kész lévén azt védelmezni.

Palmerston lord megjegyzi: Midőn a kormány a bekebelezési tervről értesült, congressus tartása állott kilátásban, melyen ezen kérdés vitatattat volna meg. Ezért Angolország nem akart külön alkudozásokat kezdeni. Miután a congressus nem jött létre, az angol kabinet a francia kormánytól ellenvetéseket tett a bekebelezés ellen. Egy európai coalitióknak Franciaország elleni alakítása ez utóbbi államnak katonai szellemét fölélesztette volna. Franciaország a bekebelezés által hibát követett el, mivel határai biztosak s ezen bekebelezés által a többi hatalmasságok az iránti bizalmatlansága gerjesztett föl, hogy meddig kellend terjednie a természetes határok helyreállításának. Egyébiránt a bekebelezés még nincs tökéletesen biztosítva. Napoleon császár kijelenté, hogy a bekebelezést nem akarja a nagyhatalmasságok beleegyezése nélkül eszközölni; azért lehetséges, hogy ezen terv nem fog létesített.

Whiteside azt állítja, hogy a kabinet eljárása által föltételezi Svájcz függetlenségét. Horsman azt hiszi, hogy a kormány szövetségek által meggátolhatta volna a bekebelezést. Disraeli azt veti szemére a kormánynak, mikép Savoya bekebelezését könnyíté az által, hogy Szárdínia nagyobbodását előmozdítá. A kabinetnek, közép-olaszországi ügyek megoldása végett javaslatok alkalmával, a többi hatalmasságok előtt Savoyáról is említést kellett volna tennie. Kinglake és Fitzgerald szintén kárhoztatják a kormány eljárását. Russell lord megjegyzi, mikép az ellenzék nézeteinek eredménye, Olaszországnak az előbbi viszonyok helyreállítása lenne. A vita folytatása elhalasztatik.

London, márcz. 14. A „Morning Post”-nak egy párisi sürgönye jelenti, hogy legközelebb Franciaországnak egy a hatalmasságokhoz intezendő jegyzéke fog megjelenni, mely Savoya s Nizza bekebelezését indokolja. Hirszerint népszavazás van megígérve.

— Közép-Olaszország bekebelezése immár bizonyosnak tekinthető. Kérdésül csak az marad még fenn, mily állást veendnek a nagyhatalmak ezen nagy politikai tény iránt.

nyában. A trónjokat vesztett fejedelmek természetesen tiltakozni fognak; de ez csak egyszerű jogföntartás egy netalán kedvezőbb jövőre; fogantat e jogföntartásnak csak a nagyhatalmak szerezhetnének. Erre, mint a dolgok állnak, nem sok kilitás van. Az, hogy Franciaország nem szegülend ellen Toscana bekelezésének, alig lehet többé kétséges. Lord Russell egy sürgönye nyilván kimondja, hogy azon esetre, ha a szövetség az annexio javára fog kiútni, Anglia és Franciaország nem gátolndják többé a szárd királyt abban, hogy csapatjait azon államokba beküldje. L. Russell tehát nemcsak a brit, de egyszersmind a francia kormány nézeteit is ismeri. Az „Ind. b.” legújabb tudósít, hogy Vaillant tábornagy már is ellenparancsot kapott, minél fogva a Lombardiában álló francia csapatok, ha csakugyan teendnek mozdulást, az legfőkébb azért történendik, hogy a Pó hosszabban lépcsőzetes állást foglaljanak, melynek főpontját a paviai elánczolt tábor képezi. Ezen ellenparancs indokaira nézve többféle verziók léteznek, melyek közé az is tartozik, hogy Vaillant tgy előterjesztést tett Párisban, miszerint seregének elvonulása rögtön ellenségeskedést idézne elő a piemonti és ausztriai csapatok közt; a visszavonulási parancs tehát eleitől fogva nem volt egyéb üres vagy szinleges fenyegetésnél. Fog-e talán a bekelezés ténye más nagyhatalmak részéről tetleges ellenszégülésre találni? — Tiltakozásra egy részről talán igen, de tetleges ellentállásra mint látszik egyik részről sem. Oroszország követe legújában is kijelenté Bécsben, miszerint a népfelég elvát a legitimitás elve ellenében nem fogja ugyan elismerni, de másrészt a bevezett tényeket is számba veendi, mely okból a tényekkel ellenmondásban álló zürichi szerződést sem veheti a dolgok rendezésének alapjául. Így Oroszország; melynek magatartása mint tudjuk újabb időben mindig irányadó volt Poroszország politikájára nézve, s ezért alig remélhető, hogy ez most eltérő állást foglaljon. E hatalmak részéről tehát nem hogy ellenszégülés, de sőt, bár föltételes, beleegyezés várható, melynek föltétlen megadásában Anglia természetesen az első lesz.

Ekként, miután a turini parlament, mely április 2-dikán gyűl egybe, rövid ünnepélyességgel felelendetle a közepölös tartományok követeit, a bekelezés tényévé válandik. A parlamentnek azonban rögtön egy kikelezési tényét is elő kellend készítenie, meghatározván azon szavazati módot, melylyel Savoya és Nizza népének a maga ohajását kellend kifejeznie.

Turinban minden esetlegre készen kívánnak lenni. Innen érkezett tudósítások szerint a jövő — föltéte fontos — hónapig, a midőn az olasz parlament egybeleendő, az egyesített királyság serege is hadilában fog állani, s katonai intendatura e czéiből parancsot kapott Vogherában ünni föl sátorát. A hadügyminiszter egy tüzértisztet Belgiumba küldött, fegyvereket vásárolni; gróf Ciesse pedig Londonba megy, szintén ily czéiből; Angliázen föltűnt vonszörű ágyukat ajándékozott, Franciaország pedig kartácsokat, és egy milanói ház magára vállalá, hogy jövő hó végeig 150 ágyútelepet szolgáltatand be. Még sok más ily fegyverkezési adatot lehetne felsorolni, de legyen elég annyi, hogy rendkívüli sok hadszereket halmoznak föl, s valamint Genuában folyást szállítanak ki tüzeri szereket, úgy Savoyán át is naponként érkeznek löfegyverekkel tölt ládák. Piemont ekként készül a lehetőségekre, melyek reá törhetnének; de készül talán még oly dolgokra is, melyek ha bekövetkeznek, valószínűleg csak általa idéztettek elő.

Néhány nap múlva hihetőleg már egy piemonti hadosztály lesz Bolognában, mi által a piemonti és római udvar közti szakadás tejessé válandik, nem csak azért, mert e tényben a pápa jogainak eltűrhellen megsértését láthatja, hanem egyszersmind, mert e birtokesorbitás valóulása a sz. atyát a további szárd tervk létesítésével is fenyegeti. Hogy meddig terjednek e tervek, kitűnik ez a sz. atya és szárd király közti levelezésből. A „Courr. du Dim.” közli e levelezésnek tartalmát, mely három levélből áll. Az elsőben a szent atya felhívja a királyt, hogy mint katólikus fejedelem, s a savoyai felséges háv utóda, mely oly híres volt rendithetlen jámborságáról s a sz. szék iránti végtelen ragaszkodásáról, az egyház elvitázhatalan jogait a romagnai tartományokra a bekövetkezendő congressuson védelmezze. A második levélben Victor Emanuel a római szék iránti mély tisztelőnek kifejezése mellett azt válaszolja, hogy annak dacára sem viselhetetik közönnyel Romagna sorsa iránt, hogy Károly Albert király reá nagy örökséget hagyott, mely nem más, mint Olaszország föl-szabadítása, s mely most még csak felében van végrehajtva, s végre, hogy reméli, miszerint a szent atya, több elődei példájára, le fog mondani világi hatalmáról, kérvén őt, engedje meg, hogy ő (a szárd király) a pápa suzerainitása alatt kormányozhassa az egyház tartományait, a minek fejében ő a szent atyának gazdag budgetet vetend ki, s egyszersmind neki Olaszország új szervezteténél kitűnő és méltó állást biztosítand. Erre a szent atya — ez a harmadik levél — válaszolva úgy találja, hogy a király levele nem ép elme szüleménye, s hogy az egy zavart fölből, tévútra vezetett kedélyből eredett. Ezzel felbeszakadt a levelezés s most bekövetkezendnek a tények, melyek ha Victor Emanuel levelének szelleméből szabad következtetnünk, valószínűleg nem csnpn a Romagna megszállására terjedendnek ki, hanem egyszersmind Umbria és a határvidekek mozgalmá által is kísérve lesznek. Ha ekkor Szárdínia alkalmat veend a beavatkozásra, ez nem csupán a szárd király excommuniációját, mely hihetőleg az ellenségeskedések kezdete lesz, hanem valószínűleg a pápai és piemonti csapatok összezsapását is maga után vonandja.

Ez tehát az egyik lehetőség és vállalat, melyre Piemont készül; hogy pedig annak miniszterelnöke egy más vállalatra is keresgeti már jó előre az alkalmat, mutatják folyást szaporodó vádjai Ausztria ellen. Gróf Cavour állítólag legújában ismét tola alá vett egy tiltakozást Ausztria ellen, mivel ez a Pó jobb partján fekvő községeket, — melyek Borgoforte várművei megrongálásának, s illetőleg lerontásának okai, — kárpótlásra szorítja. Gróf Cavour ez által távolról sem kívánand ismét Ausztria belügyeibe avatkozni, hanem bizonyára megint a békekötés megsértése miatt fog panaszkodni. De a békesértés e gyakori emlegetésének következménye lehet aztán a másik lehetőség és vállalat, melyre Piemont készül — mint a francia jegyzékek mondják — egyszegyűd magára hagyatva, minden francia oltalom reménye nélkül? (B. H.)

Az annexio végrehajtása oly következményeket vonhat maga után, melyeknél fogva Szárdínia királyának, önként

vagy önkénytelenül, tovább kell vinnie az olasz nemzeti egység zászlaját Közép-Olaszországból. Ez eshetőség annyira nem valószínűtlen, hogy Párisban komolyan aggodnának viszontl össze-ütőközés miatt. Ezen aggodalom diplomatiai körökben nyilvánul. „Mennél hatalmasabb Piemont, — így szolt volna Thouvenel egy, Cowley lorddal tartott beszélgetése alkalmával, — Olaszország annál sürgetőbben fogja töle követelni Velence megszábadítását, annál kikerülhetlenebb a háború Ausztria és Szárdínia között. S minthoz e háború vagy Velence megszábadítását, vagy az osztrák befolyásnak a felszigeten való visszaállítását idézend elő, Franciaország azt annál kevésbbé nézheti részvétlenül, minthogy az osztrák fegyvereknek Szárdínia feletti tulsulya — ha ez magára hagyatik, — alig kötségbefonható. Ennélfogva Toscana annexiójának kérdése nagyfotosságu Franciaországra nézve, melynek azt a béke érdekében elleneznie kell.” Így nyilatkozott volna Franciaország külügyminisztere, s mint nyilatkozatából láthatjuk, Franciaország nem egyébtől ellenez annyira Toscana annexióját, mint azon aggodalomból, mert a megerősödött Piemont ismét háborúba keveredhetik Ausztriával, mely háborút pedig Franciaország nem nézhet közönnyesen. (M. S.)

Nem annyira Róma és Nápoly aggasztják tehát Franciaországot, melyeket maga Piemont is megoldhat, a non interven-tion elvének szigorú megtartása mellett, mind osztrák mind francia részről, hanem Velence, mely miatt Piemont háborúba keveredhetik Ausztriával. S hogy Napoleon császár ezen eshetőségek elejét vegye, párisi hivatalos körök állítása szerint, még egy kísérletet akar tenni, s egy, Ferenc József császár Ö Felségéhez intézendő sajátkezlű írott levélben felszólítja Ö Felségét, hogy velencei tartományát alkossa külön királysággá Ferdinánd Miksa Főherceg alatt — a hatalmasságok által egy-értelműleg ohajtott béke érdekében.

Az előkészületek a támadásra a pápai csapatok részéről megtörténtek. Az összes csapatok, miknek számát az idegenekkel együtt 20,000-re teszik, Anconában és Mazeratában gyülekeznek, s az előhad Pesaro ellen már utban lenne. Az Anconában hajóra szállított hadszerekről és ágyúkról azt hitték, hogy azokat Triestbe viszik, de később megtudták, hogy azok a fanoi kikötőben rakattak ki 1 mérföldnyi távolságra Pesarótól. Fanoból és Pesaroból utak vezetnek az Apenninekbe, Arczon és Cabrin át Umbriába. A segítség bizossága nélkül tehát vakmerő, sőt esztelen vállalat volna a pápaiak részéről az adriai parton előnyomulni, anélkül, hogy az általuk odahagyott állomások Umbriában és a toscani határon elfoglaltatnának. Állítják azonban, hogy a nápolyi mint tartalék fogják őket követni, s a Bolsenától és Perusiában fognak állomást foglalni, sőt San-Sepeletot is megszállják a toscani határon, mi által a pápai hadsereg képsítve leendő oldalt-veszélyeztetés nélkül egész Forlig előnyomulni. Forliból, mint tudva van, gyönyörű út visz Florenczbe az Apennineknek át; egy másik fút Bolognába, egy mellékt pedig Ravennába.

A bekelezési tervbe azonban egész Romagna bele van foglalva, egészen Forli északi határszéleig, tehát Rimini át egészt Catholicáig. Ha tehát a piemonti csapatok szándékában áll a pápai és osztrák csapatok egyesülését megakadályozni, akkor Bolognában és Modenában állást kell foglalniok a lehető osztrák támadás ellen, és Forliból a pápai csapatokat minden áron viszszaonyolni, s megverni. A szövetségi hadsereg számát 60,000 emberre teszik ugyan, de megvallják, hogy ebből csak 40—48,000 van begyakorolva. Ezen hadsereg tehát alig elégséges arra, hogy a nápolyi csapatok ellen Umbriában és az előnyomuló pápai csapatok ellen védelmi harczt kezdjen; há még ha az osztrákok nem maradnak tétlen nézők, hanem Bologna ellen törnek? (Diplomatiai újabb tudósítások szerint megállapított tények látszik, hogy Ausztria nem fog támadni Olaszországon. Sz.) Ha a piemonti hadsereget 140,000 emberre teszik, mi mindenesetre nagysa van tőve, az osztrák hadsereg rendelkezhető haderejét, leszámítva a helyőrségeket és taraléket, 120—130,000-re kell tennünk, míg a piemonti csapatok rendelkezés alatt alig van 90,000 emberük. És pedig, ha a piemontiak czélt akarnak érni, támadolag kell előtörniök, s gyors és határozó csapást tenniök, hogy megvervén Délén a nápolyiakat, Nyugaton a pápaikat, Északon az osztrákoknak ellenállhas-sanak. (M. S.)

Turin, márcz. 10. Mint a „Lombardia”-nak írják, Kalbermatten tábornok Anconában a katonai főnököket összegyűjté s elhatározá, hogy erőlyesen fog föllepni, netalán lázadások vagy külmegtámadások ellenében. — Buoncompagni ismét Turinban van. — A piemonti kormány nagy mennyiségű szarvasmarha vásárlását rendelé meg.

Turin, márcz. 12. It az azon nézetben vannak, miszerint az apr. 2-kán összeülendő parlament csak néhány ülést tartand s tüstént elnaplandja magát, miután Közép-Olaszország bekelezését elfogadja, Savoya nyilatkozásának módját megállapította s a miniszterium jelentést tett arról, hogy miként használta föl a kormány a háború alatt saját dictatori hatalmát. — Mint a „Patrie”-nak írják, tavasszal az egyesült szárd s közép-olaszországi királyság serege 200,000 föből fog állani.

A paviai tanulók Olaszország többi egyetemének tanulóihoz egy nyilatkozatot intéztek, melyben kijelentik, mikép a jelen időpontban, midőn a honnak talán már legközelebb fegyverekre s katonákra leendő szüksége, igen nagy fontosságu dolog, hogy az olasz tanulósok már az első fegyverre szolításra fölfegyverkezve, szervezve s begyakorolva siessenek a gyűl helyekre. — „Mi” — ezek a nyilatkozat végszavai — „királyunktól fegyvereket s oktatásokat kívántunk s azok megadtak nekünk. Kövessétek példánkat.”

Középolasz határszéleiről, márcz. 12. Hogy piemonti részről szakadást ügyeznek előidézni, ezt mutatja az ingerkedések folytonos növekedése. A „Triest. Ztg.”-nak erről következőleg írnak: „A középolasz forradalmi kormányok különböző közegei úgy látszik csakugyan czélul tűzték, a cs. k. kormány hosszútűrését kimeríteni, mert az örökös ingerkedéseknek s erőszakoskodásoknak végre is oly össze-ütőközéshez kell vezetniök, melynek következményeit nem lehet fölmérni. Alig mulik el egy nap, melyen a határok és semlegesség erőszakos megsértése ne történne, melyen a cs. k. kormány közegei meg ne gyalázlatának s még azok élete ellen is támadás ne intéztetnék. Így Giacomo della Segnatina mintegy 50 szabadsapatbeli lépett át a határon, megrohanák az ott állomáson levő pénzügyört, megkötözik őt s átvivék a

határon, erre a közel fekvő viskót tökéletesen kifosztották s néhány marhát a határon tulhajtottak. A segély őrs nagy távolsága miatt ezen botrány csak később lön tudva s annak megbüntetésé végett küldetett egy katonai osztály, de a botrányokozók ekkor már visszahúzódtak. Ezen önkénytelen futásért boszut akarván állni a szabadsapatbeli előőrök, a cs. k. portyázó csapat egy emberére, ki éjjel véletlenül közepölös területre jutott, ismételve éles töléssel löttek. Az egész határ hosszabban lehet egész nap lövéseket hallani, anélkül egyébiránt hogy az azal a cs. k. katonák sokat törődnének, miután e lövések néha 3—4000 lépésről történnek. — Casottánál egy három emberből álló pénzügyóri őrs abbahagyott, de az őrház ott maradván, feledékenységből a cs. czimer sem vételett le az ajtóról, mit észre vévén egy önkényes csoport, rögtön ájtóitok a határon s fölgyújták a viskót. A császári sasi beleveték a lángokba s az alatt tánczoltak. De a mint egy önkényes észrevén egy ausztriai őrhápatot, azonnal az egész csoport két fegyver és egy köpeny hátrahagyásával rohant vissza a határon.”

Ugyan ily jelentéseket olvasunk Veronából. A tetten kapott piemonti emissariusok közt van egy pap is, kit a csendőség nem messze Valeggiótól fogott el s kinél több száz példány lázító kiáltványt találtak; valamint egyéb irataiból is kitűnt, hogy földata volt, a cs. k. katonákat hőségszégésre s szökésre nógatni. Fegyvereket a velencei tartományokba csempészni is történt kísérlet, de a föltűgélő közegek figyelme által megghiúsított. Milanóban 10-kén számos befogatások történtek egy aláírás végett keringő panaszirat miatt azon igazságtalanságok és tulkapások ellen, melyeket magának a piemonti kormány Lombardiában megengedett. (B. H.)

— Rómából f. hó 5-dikéről írják egy turini lapnak: A legutóbbi vasárnap óta itt nem pipáznak többé, és sem a corson, sem más közhelyeken nem lehetszározókat látni. Bizonyosága ennek azon körülmény is, hogy egy kalmár, ki máskor ünnep napokon több mint 20 láda szivart szokott eladni, az utolsó vasárnap egyetlen darabot sem adott el. Az is elhatározatott, hogy a sorsjátékokkal is felhagynak, s azon kevesek, kik azt mégis üzik, erősen szemmel tartatnak.

Az egyházi állam folytatja készülteit. Anconába szakadatlanul új csapatok érkeznek; de az egyetérés ezek és a régi svájcziai között nem nagyon szivélyes. Veszekednek, verekednek, sőt lödöznek is néha egymásra. Közelebről a két fél beteget a kórházban egész kis csalát vívtak. — Senki sem hiszi, hogy Victor Emanuel elfogadja a romagnai helytartóságot, mit neki Napoleon császár ajánlott, és azért lehetséges, hogy itt ellenségeskedésekre kerül a dolog. Annyi bizonyosnak látszik, hogy ha nem is véresebb, de minden esetre zavarosabb nyárnak nézünk eléje, mint a tavali volt. De bizonyos embereknek zavarra van szükségök: viharok alkalmával tánczolkak a farkasok. (M. S.)

Nápolyból a „Nord” tudósítások közöl az ottani rendőrség eljárásáról. Ajossa azt állítja, hogy alkotmányos nyilatkozvány előkészületeinek jött nyomába, s e miatt száz meg száz alkotmányos érzelműeket, vagy csak ilyenek lát-szókat elfogott, és résztint bebörtönöztetett, részint száműzött, részint pedig rendőri felügyelet alá helyezett. Midőn a diplomatiai testület több tagja ezen eljárás fölött előterjesztéseket akart tenni, meg sem hallgattattott.

— Berlin, márcz. 12. A „N. P. Ztg.”-nak írják: „Azt hirtelik, hogy Sándor Hesse-n darmstadti herceg s cs. kir. osztrák altábornagy, Szt. Pétervárra utazván ide fog jöni. Ő fen-sége mint tudva van az orosz czár sógora.”

Újabbak. — A közép-olaszországi szavazat végre van hajtva, de eredménye még hivatalosan nincs közzé téve. Hirszerint ez a piemonti kormánynak valamely ünnepélyes nyilatkozatával egyszerre fog megtörténni, s e részben meg egy s más úgy tetszik tisztázta kell hozni. Hogy legújabb hírek szerint Thouvenel a piemonti kormánynak azon tanácsot adta volna, várná be Toscana és Romagna tényleges bekelezése előtt az európai hatalmasságok beleegyezését, e tanácsadás ösztönösége iránt szintűgy lehet kétség, mint hogy legközelebbi időben a francia és piemonti kormány között bármint viszály létezzet volna. Sokkal valószínűbb, hogy értesültek azon rendszabályok fölöl, mikkel a szent szék felelni készül a legatiok megszállására, és már eleve egyezkednek azon eljárás iránt, melylyel a pápai kormány ellenséges föllépését fogadják, ne-hogy ez események által meg legyenek levve. Ez lehet egyetlen oka ama bekelezés elhalasztásának, mi egyébiránt szint-oly kevésbé maradand el, mint Toskana bekelezése.

A francia és piemonti kormánynak Savoya iránt követendő eljárásukra nézve se látszik semmily lényeges nézetkülönbség. Hogy Savoya és Nizza mily mód szerint nyilvánítsa ohajását, vajjon az összes népesség szavazon-e vagy csupán a helyhatóságok, ez csak forma dolog; a dolog lényege az, hogy e tartományok átengedése iránt a két kormány közti tökéletes megállapodás létezik. A szárd kormány már el is határozta volna, e két tartományt csupán egyszerű királyi tény által engedni át, s azok népessége csak a bevezett tény után fogna, hihetőleg csak helyhatósági közegei után, megkérdéztetni. Az átengedést annyira bizonyosnak tartják, hogy Párisban már is egész komolyan az új terület szerveztetésével foglalkodnak; maga a francia császár is meg fogná azt rövid időn látogatni, hogy a hely színén tanulmányozza, mily uton mód-on lehetne a szegény népségnek ipari intézkedések által minél több keresetet szerezei. Addig is, mint a „Courrier des Alpes” tudósít, két dragonyos ezred Lyonból parancsot kapott Chambérybe vonnini.

Hogy az európai kormányok részéről mindezen rendezeték ellen komoly tiltakozás lehetne, mind kevésbbé látszik valószínűnek. Angliában kezdettől fogva mindig le-kesült szöszölöt talált Közép-Olaszország bekelezése; a Savoya annexiója elleni törekvés pedig napról-napra gyengül; a miniszterek oly ügyesen manővroznak e részben, hogyja „Times”, mely köztudat szerint oly finomul tudja köpenyét mindig a köz-velemény szele után forgatni, már is azon nyílt felhívással merészkedik előlépni, miszerint a kormány minden további izgató vitákkal Savoya bekelezésére vonatkozólag hagyjon föl. Az ismeretes miniszteri lapok természetesen meg határo-zottabban fogják Franciaországi pártját, s miután már a felső-házban is el van fogadva a kereskedelmi szerződésérti hálafe-irat, a kabinet fennállása tökéletesen szilárdulnak tekinthető;

ezzel a kabinettel pedig európai coalitio nem igen gondolható Franciaország terveit ellen. Aztán a legutóbbi tudósítások szerint Oroszország is rendkívül lánghán venné a dolgot; a porosz urak aggodalmát pedig a természetes határok iránt Párisban nem tartják oly mélyeknek, mint sokan feltüntetni kezdék. Annyi bizonyos, hogy a nagyhatalmak részéről semmi előkészületek nem történnek a tiltakozásra. Csak annyi halatszik, hogy Anglia kijelenté ugyan, miszerint csatlakozni fog egy közös tiltakozáshoz; de ezt csak azért tette, mert tudta, hogy ily közösség most éppen nem jöhet létre; sőt Anglia Ausztriától, midőn kérdést tett, hogy Savoya bekebelezése esetében mi tette volna válaszul, hogy Ausztria ez esetben azt teendő, a mit Anglia Lombardia átadásakor tett. Csak a kis svájci köztársaság tiltakozott mind Párisban mind Piemontban. Ez és a svájci köztársaság közt t. i. régebbi szerződések léteznek, melyek úgy mint az 1815-ki párisi szerződés kötelezik Piemontot Savoya semleges kantonait senkinek Svájc bekegyezése nélkül át nem engedni vagy el nem adni. De mit használ a kis hatalom tiltakozása, ha a nagy hatalmak elhallgatnak?

— Drezda, márcz. 15. Ma a „Dresdn. Journ.“ heves cikket hoz Savoya bekebelezése tárgyában. Szerinte az Angolország politikájának, mely megingatá a villafrancai békekötés alapjait, valamint a többi hatalmasságok szenvedőlegességének kell vétkül tulajdonítani, a zürichi szerződés végrehajtásával szemben. Most ellenszegülni már nagyon késő lenne, mivel az annexiót bevégzett ténynek lehet tekinteni.

— A „P. L.“ bécsi levelezője szerint Rómában még mind oly szándékkal vannak, hogy mielőtt az annexio ki lesz kiáltva, parancsot adjanak a pápai hadseregnek a legatikiokba bevonulásra. Ez esetben Piemont természetesen nem soká maradna henye szemlélő, s a katolikus érdekek miatt, más hatalmak is

bele ártathatják magukat. Itt rejlenék tehát az európai általános bonyodalmak csomója.

— London, márcz. 16. A felsőház tegnapi ülésében Fanton lord kifejté azon előnyöket, melyek a kereskedelmi szerződésből Angolországára hárulnak s azt indítványozta, hogy a ház hagyja helyben az alsóháznak a kereskedelmi szerződésre vonatkozó feliratát. A felsőház éji ülésében Malmesbury, Overstone s Derby lordok a kereskedelmi szerződés ellen nyilatkoznak, míg azt Wodehouse és Argyll politikai, pénzügyi s kereskedelmi okokból védelmezik. Az alsóház fő lirata elfogadtatik.

— Turin, márcz. 14. A parlament megnyitása apr. 12-ig elhalasztott. Az annexioi szavazat átnyújtása után, a király proclamatiót intézend az új tartományok népeire.

— Florenz, márcz. 16. Toskánában a szavazás eddigi eredménye következő: 366,571 az annexio, 54,925 külön királyság mellett, s 4949 beirt egyén nem szavazott.

— Berlin, márcz. 16. A követek házának mai ülésében Vincke s társai annak kijelentését indítványozák, mikép a követek háza élénk helyesléssel kísérté a kormányhoz az iránt tett lépéseit, hogy az 1831. évi hesseni alkotmány számára jogi elismerés biztosítsák, s bizton reméli, hogy a kormány erőlyesen ragaszkodandik az ezen ügyben elfoglalt állásponthoz. Az indítvány tetszés-nyilvánítások közt, külön bizottmányhoz utasított.

— Bécs, márcz. 14. Mig a mai berlini lapok azt hírlélik, hogy Sándor hesseni herceg Szt. Pétervárra való utazása közben Berlinben fog átmenni, az „A. C.“ jelenti, hogy a herceg, kinek Bécsbe és Trevisoba való visszatérése e napokban várható, Darmstadt-bani tartózkodását a jövő hétig meghosszabbította.

— A „N. Pr. Ztg.“-nak írják Párisból „miszerint váltig készen lehetni arra, hogy a görög királysággal szomszédos török tartományokban mozgalmak törnek ki.“ — Hirszerint Athén közelében egy gyakorlati tábor fog felállítani.

— Belgrád, márcz. 12. Némely magántudósítások szerint a porta megerősíté ugyan a trónörökös, azonban ezen megerősítés csupán a jelenlegi trónörökös herceg-, Mihályra fog kiterjedni s nem tovább.

— London, márcz. 17. A „Morning-Post“ jelenti: Savoya és Nizza átengedése külön szerződés által fog történni. Erre Franciaország meg fogja kérdezni a népeséget, Franciaországhoz csatlakozást akar-e, vagy önállóságot. Utóbbi esetben Savoya független alkotmányt nyer. Franciaország az alpesi átkelő utakat semmi esetre sem hagyja Piemont kezében.

Boronkay Margit ezimű regényre előfizettek:
M. gr. Bethlen Miklós névén. M. Székely Dávidné urnő, gr. Mikó Ime ő ngya, m. báró Huszár Károly, m. gróf Mikos Benedek, m. gróf Eszterházi Miklós urak, m. Bethlen Pálné, m. Eszterházi Jánosné, m. Teleki Miklós né grófnő; m. Putzai Natalia bárónő, m. gr. Bethlen Camillo, mlt. gr. Lázár Miklós urak, mlt. gr. Bethlen Miklós né Jenei Károly ur ivén. A m. bándi olvasó kör, Székely Ádám, Jenei Károly, Jenei Dénes, Toth Márton, Jenei Albert urak. — (Folytatjuk.)
Tisztelt előfizetőinkhez az illető példányokat fennebbi regényünkben, a mult vasárnap tettük postára, s indítottak utra.

Bécsi börze. Márcz. 17-én: Nemzeti kölcsön 77.40. pft. — Metalliques 5 pcentes 69. — Urbéri papírok: magyar 72. — erdélyi 69. — Bankrészevény 857. Korona 18.15. Cs. k. arany 6.29. Ezüst 132.

T. és felelős szerkesztő DÓZSA DANIEL.

H I R D E T É S E K.

HIVATALOS.

(905)

Határozat.

A cs. kir. városi deleg. kerületi törvényszék Kolozsvárt Izsák Veronika özvegy Gábor Andrásné f. év márcz. 2-dikán 1232 sz. a vett azon kérelme folytán, miszerint Kolozsvárt 1856 szept. 29-ről kelt, s 1857 szept. 29-én kifizetendőnek határozott 800 pftnyi részről szóló, s most eltévedett osztálylevele, illetőleg adóssági okmánya amortisáltassék, fentnevezett cs. k. hivatal ennell felszólítja említett oklevél birtokosát, hogy, bárki legyen is az, tulajdonosságát egy év alatt mutassa ki e törvényszék előtt, küönben az oklevél érrénytelennek fog nyilvánítani. Kolozsvárt, márcz. 8-án, 1860

(907)

Sz. 845.—1860.

Hirdetmény.

Az érdeklettek kérésére a földbirtokosok és a községi kocorma jogu N.-Cseregden jövő hó 14-dikén az ott lévő faluházánál, 3 évre t. i. év ápril hava 24-diktől, 24 ápril 1863-ig ki fog adni. Bántalpenz 150 frt o. é.

A többi feltételek alólirt hivatalnál átnézelhetnek.

D.-Szt.-Márton, márcz. 17-én, 1860.

A cs. k. járáshíval.
SZENDREY,
k. k. adj.

NEM HIVATALOS.

(893)

Tapasztalás utján legjobbnak bizonyult biztos hatású hajnevelő

AZ

EAU DE LOB,

mely megújítja a hajnövést, és széplíti és tartóssá teszi a hajazatot egész életre.

Feltalálta LOB LIPÓT ur, német vegyész.

Franciaország s más államok legolvasottabb újságai, mint igen jeles találmányt, dicsejtik Lob ur hajvizét. Valóban sohase találatott még fel becsesebb szer a hajnövesztésre. Hiteles bizonyítványok teljes biztosítékot nyújtanak, hogy ezen EAU DE LOB bal a legkopaszabb fők és legeléesebb személyeknél a legfényesebb eredményhez jutottak. Kétségtelen tehát, hogy ezen győgyerős víz, melynek a feltaláló, hogy a hamisítások meg-husitassanak, nevét kölcsönzé: a haj növesztését, vastagítását és tartósságát illetőleg, minden eddigi szerkesztményeket jóval felülmul.

Használati utasítás azok számára, a kiknek fején kopasz helyek vannak.

Hogy a porusok kinyiljanak és a fejbőr nagyon tiszta legyen, a gyógykezelés ideje alatt a főt úgy kell minden három naponban közönséges szappannal megmosni, hogy a fejbőr tökéletesen tiszta legyen és maradjon. De a kopaszsgai foltok minden reggel lemosandók. Miután a fő jól kiszáradt, meg kell áztatni a fejbőrt és a kopaszsgai foltokat EAU DE LOB-bal, melyet csepegtetve kell ráönteni, s az ujjak begyével e nedűt egy dörzsolni a fejbőrhez, hogy az mindenütt megnyirkosodjék, s úgy kell hagyni, hogy száradjon. A kopasz helyek napoként négyszer-ötször megáztatandók, ahhoz képest, a mint a fejbőr kisebb-nagyobb mértékben elvesztette a haját¹⁾

A kezelés ideje alatt, a mennyiben lehet, őrizkedni kell álhajazat vagy valamely nehéző főrevaló viselésétől, hogy növések indulandó hajszálak el ne mecsesvésszenek.

Azok, a kiknek igen ritka a hajuk és a kiknél az hullásnak indult, a tentirt utasítás szerint napoként csupán egyszer-kétszer szükség megnevesztini fejükét, de kell, hogy minden harmadik napon szappannal megmossák²⁾; mire a legszebb eredményt fogják tapasztalni. Mosásnál lágy meleg viz használandó.

Egyetlen üvegese EAU DE LOB elégséges a haj hullásának megszüntetésére és föllevenítésére. Két üvegese elég, új haj növesztésére. De azon főknél, hol a fejbőr igen beteg és kopasz, három négy üvegese szükséges, hogy új hajnövést idéztessék elő.

Hogy a hajzat megtartassék és széplíttessék, különösen tanácsolom és ajánlom egész éven át folytatni az EAU DE LOB használatát, midőn is ekkor hetenként csak egyszer kétszer szükséges a főt megnevesztini, s minden hónapban csak egyszer szappannal megmosni. Ez egy kis kiadás lenne; de a bámulatos eredmény, a kitünő szép haj, kimaradhatlan következménye.

¹⁾ Hogy a bőr gyuladást ne kájon, a főt nem szabad se élesfogó fésűvel, se kefével takarítani.

²⁾ Hölgyeknek tanácsolható, az első használat előtt fürdőt venni, hogy hajukat kitakaríthassák.

N. B. A hölgyek, mielőtt fejükét megmosnák, hajukat hosszúságuk szerint a közepén kössék össze, hogy mosás közben ne bonyolodjanak össze fűrtjeik. — Ugyisint fontos, hogy az EAU DE LOB használatát alatt a haj el ne nyírassék vagy le ne borotváltassék, mintán ez a haj életnedvére káros hatású, s azt igen absorbeálja.

A hajhullás főokai.

I.

A hajkenőcs-kereskedők állítják, hogy ők a szerkesztményekben tartalmazott vegyreszek hatása által a hajra nézve minden ugynevezett gyógyító-eredményt elérnek, melyeket oly dagályosan proclamálnak. Nem elég állítani, hogy valami az, a minek lennie kell; szükség azt be is bizonyítani.

Miután azonban az értelem és tudomány törvényei szerint, minden zsiradék a haj növése ellenére hat, mivel az bedugván a porusokat, egyfelől gátolja a levegő hatását, mi a haj növésehez szükséges, másfelől akadályozza a vér szűtlására oly szükséges kigőzöl-gésit oly folyadékoknak, melyeknek a porusokon szabadulniok kellene: ebből következik meg-semmisülése a haj életerejének, azon mértékben, a melyben a zsiradék használtatik. Epp-így, hogy egy kőver testrészt a bőrbé behasson, dörzsolni kell; a dörzsolés pedig meg-rongálja a még meglévő hajszálakat, melyek ezen káros műtétnek nem állhatnak ellen. Egyszerű tehát bebizonyítani, hogy az adalék, melyet a zsirrészt tartalmaz, a testre nem bathat, mivel a zsirrészt gátolja; s mivel egy zsíros tárgy csupán a hőség által terjed ki, csak erős dörzsolés, tűz és erős savany által emésztdők fel: könnyen megfogható, hogy a zsir, mely dörzsolés által hat be, visszaesik eredeti állapotjába, s ekkor mint kőver ta-padék marad a fejbőrön, a hajrendszer minden életi tevékenységének ellenszegül, s annak veszélyes rongálását idézi elő, mi a hajsemmisülést idézi elő. Minden hajkenőcs te-hát éppen ellenkezőleg a haj hullását segíti elő, miután a hajrendszer ellen működik, be-hát éppen ellenkezőleg a haj hullását segíti elő, a titokteljes gyök életerejét, mi a haját tenyészti. Minden pomade tehát szomorú bizonyítványa azok tudatlanságának, kik azok hatását di-csejtik, s aival dicsekednek, hogy olyat szerkesztettek, mely a haját növeli.

Az életnedv, a haj egyetlen tápláló anyaga, a test szervezete által termeltetik és a haját csak a hajrendszer egészségi állapotának mértéke szerint segítheti elő és táplálhatja. A hajrendszer a fejbőrben számtalan gyökből áll, melyeknek mindenike egy-egy hajszál anyaméhe. Ezen felfogható oknál fogva a haját újból lehet születni, megszabadítván a haj-rendszert minden káros befolyástól, mely a hajszálak életnedvét megrojtja. Meg kell tehát az utakat nyitni, melyekbe a hajnedvnek behatni, s ott circulálni kell; meg kell a fejbőrt tisztítani a nyirkoktól és idő múlva megromlott anyagoktól; és megnyitni a porusokat, hogy a kigőzölés és a tápláló nedv behatása akadály nélkül történhessék. Végre szükség oly szer használni, mely tulajdonosságánál fogva testünk nedűvel könnyen teszi magát össze-kötetésbe, hogy a fejbőr megtisztíttassék, megerősíttessék s az eredeti rend helyreállit-tassék; a mikor is a haj használhatatlanul nőni és újjászületni fog, mi az EAU DE LOB használata által eszközölhető.

II.

A hajhullás és egyszersmind minden más ilyenü bajok oka elvitathatlanul a fejbőr kisebb-nagyobb mértékbeni elhülésében rejlik. A kigőzölés rőptöni megszűnése hűlés által néha elégsé-ges előidézni a hajtápláló részek szervi megbomlását, s a legnagyobb hajpusztulást vonhatja maga után, ha a bajt elharapozni hagyják, a helyett hogy egy biztos szert használnának.

III.

A testi fáradoalmak, valamint a lélek rendkívüli megfeszítése, gyakran igen erős ki-gőzölést idéznek elő, s így megrongálják a hajrendszer szabályszerű munkásságát, és lassanként a hajazat életerejét is, mi pedig annak fentartására elkerülhetlen szükséges.

U. I. Ha az EAU DE LOB növényi enyvrészei kíválnának, ez mitse von le a víz jó-ságából. Az ülep nem használandó, Ez csak az EAU DE LOB szűrődésének következése.

DE LOB LIPÓT.

Ara egy üvegnek 4 ft. p. p.

Kapható: GÁL SIMON kereskedésében Kolozsvárt Belső Közép-utczában.

(885) (3—6)
A kolozsvári gőz-malom tulajdonosa tudatja, hogy M.-Vásárhelyt helyben megbizottja van, s több hónapokig ot-tan lészen; ki tisztabúzt vásárol, — rak-tára van a piacongr. Tholdalagi háznál, kinek azon környékben szép, és jó tis-ztabúzaja van eladó, sziveskedjék meg-bizottja Foris Imrével találkozni, kivel a búzának minőségéhez képest lehet vá-sárt tenni; a búza árát kész pénzzel fze-ti.

(906)

(1—1)
A tisztelt cs. k. tordai járáshíval mint tör-vényszék folyó k. 13-karól 825 szám alatt kelt értesítésénél fogva az alsó-járai tagosítási elő-munkálatok bejelentésére a helyszínen Alsó-Já-rában tartandó tárgyalást folyó évi ápril 17 kőre reggeli 9 órára tűzvéni ki, erről minden érdekel-

tek oly hozzáadással értesíttettek, hogy valame-lyik fél elmaradása esetében is az eljárás vég-hezmenend, és hogy ez elka'ommal az új kiosztás is tárgyalás alá jöved.

Kolozsvárt, márcz. 17-én, 1860.

Káli NAGY ELEK,
alsó-járai birtokos és felhatalmazott.

(899)

(3—5)

Olcsó Lucerna.

30 mázsa erdélyi 1859. beli, bármely kül-földihez hasonló tisztaságú luczerna mag eladó Dobokán Farkas Istvánnál, mázsjára 35 új forint, 10 mázsán fejtül 32 frt. Megrendelhetni Nalácz kereskedésében Kolozsvárt.

(900)

(3—3)

Hágtási hirdetés.

Beduin telivér arabs mén, a gróf Bánffy Jó-zsef féle gyalui udvarban, egy anya kanca után 5 frt o. é. díj mellett jelen tavasz folytán hága-tásra igénybe vehető.